

במה עדיף שיכון עובדים?

החלטה על קני-דידה היא צעד חשוב המצייב בדיקה
קפדנית של עובדות ושיקול דעת מעמיק לפני הקניה.
התקשרות עם שיכון עובדים נותנת לך יתרונות מיוחדים והרגשות
בטחון המקלים עליך את ההחלטה.

תכנון. התכנון הסביבתי והתכנון הפנימי של הבית והרירה

שתיכנסו בשיכון עובדים, געשים בידי מיטב הכוחות והמומחיות
בניסא זה בישראל.

צוותים של מכו האדריכלים עוסקים כחכנון על פי הכללים
המחוקקים והתקנים ביותר כענף הבינו והפיתוח.

כך אתה יודע בדיוק, לא רק לאיו דירה, אלא לאיו סביבה אחת
נכנס. אתה יודע שיוקדם מקום לניגון, לחניה, למשחק-ילדים

ולשאר השירותים המנוצים הרדושים למשפחה ולאוכלוסיה
בסביבה.

פיקוח. כנושא המיקוח יש לשיכון עובדים יתרון מובהק
על פני כל יתר קבלני הבנין.

היא מעסיקה עשרות מהנדסים ומבגאים כמוקציה גפרלה שכל
הפקידה הוא מיקוח על סביב התומכים ושיכ העבודה בכל שלכי הנגיה

זכה במקום ראשון במשאל דעת הקהל בענף הבניה

ברונג שולץ, הסופר היהודי הפולני, שנהגים
לחזמירו בשורה אחת עם סראנץ קאמקא
ונימס גויס, מת בשנת 1942, בעירדה האוקראינית
דרותוביץ.

יוני פיצובסקי, המשורר הפולני, בעל המאמה
"מכתב למאריק שאגאלי", הוא הכינוי והחוקר ת'
רציני ביותר של חייו ויצירתו של ברונג שולץ.
בספרו על ברונג שולץ קובע פיצובסקי:
נעשו מאמצים להציל את חיי ברונג שולץ, אשה
המתחרת הפולנית, וזוהי נליסבסקה, ניהלת את

דוד דר

החלטה על קני-דידה היא צעד חשוב המצייב בדיקה
קפדנית של עובדות ושיקול דעת מעמיק לפני הקניה.
התקשרות עם שיכון עובדים נותנת לך יתרונות מיוחדים והרגשות
בטחון המקלים עליך את ההחלטה.

מלכי, לו גיסי
מלא קתרים לבואך.
מלכי, אי קתה פסי.
גיסי אי קתה
ער באקאך
מלכי, לא תי גיסי.
גיסי לא תי.
גיסי -
בואך.

מלכי, וקתרו מפפך.
קתל פפך - חוכה וקתל.
מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.

מלכי, אל קתום.
אל נא מסור קתום.
מלכי, לו קתה קתל.
לזיו קתל לו קתה
שכן קתל קתל.
מלכי, קתתל קתל.
אם קתל קתל -
קתל קתל.

מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.
מלכי, וקתרו פפך.

דוד דר הוא א. ו. שניר, המשורר, הסופר והעורך
שיר זה מוגא ליום השלושים למותו.

סעולת ותחללה; לעירדת ררותוביץ היה צריך להגיע
איש מחחרת מופשט במדי קצין גרמני. על גרמני
המחפש היה לאסור את שולץ ולתובלו להארי-
שק, שם הביגה המחחרת מחבוא מתאים ובמח
לסוטר.

בשהגיע שלחית של גברת גליקובסקה לחוריע ל-
שולץ על חכנית ההצלה, פגש אותו אחד סידריני
הקרבנים של שולץ ואמר לו: מאחר פיי, כינו
שולץ נורה חיום כרוכ כדיו קצין גרמני. חובר קרה
בחשעה עשר באוקטובר 1942, ביום המשי השחור,
כאוור יום נורא מאח אנשים בדוחכות דרותוביץ... ער

באן דכי פיצובסקי.
ידועים לנו כמה סרטים על מוהו של שולץ שלא
גשיר מוח שמך של הומור מאקאבי. ומעשה שחיה

ברונג שולץ היה גם צייר מובשר ומעניין - יש
אף המוצאים רימון כין ציוריו לכין ציורי גויא,
בעיקר מן הסדרה קפריציוס. קצין גרמני אחד תחשיב
מאור את יצירתו: המלמית של שולץ ולסוכך היה
מגן עליו בליאמת שדחמקת סכנה על חייו. זאת
הסיבה שברונג שולץ ניצל מגירוש לסתמיה השמרת
ער פתח 1942.

וככן, באורו יום, תחשע עשר כאקטוס, ודג
אחרו גרמני שחנן על שולץ יחודי אור, שחיה כן

רונת לנד

על יום אחד לפני של
מוטי בחורב ובבימויו - בימירותה

ש לתתבר בהאסדון ריאליסטי לאור גל האבסורד
המקורי המיובא, שחינו עדים לו בשנים האחרונות,
ומאחרו של מוטי בחורב הוא חולית כשירשת המחנות
המקוריים שראינו בשן ואחרונה, באשר תבולטים וחשו'
ביום בינום זה, אנשים קשים, וסילבסטר גל,
לפי דברי המאמר, מחדש המחנה בייטן; לסני או
אחרי המלחמה. העלילה בגיית משני מישורים והנבזשים
ומתחזקים לסיריני במחלל המחנות המישור והשני של
חיים, יוצא קיבוץ, וידידתו ערה, ומשיור הקבוצות של
סוס ומסמ, המשתלט על המרכז האשיר ומנסה לעשות
אחרו חלק ממנו. וממלא יחורים חסידיה וסוסי וקסמו
גישיית קרקס סוריה יחור לתחלולות ולשיעור בעולם
כפוחי של ססע ומסמ - וברית מן המעוררת
אולם תבלי המפליית ותולע המנימי של כל אחד

הסוהו של גרמני אחר. הגרמני שכבודו נמגע, החליט
לנקום את מות היהודי שלו ויורד והרג את ברונג
שולץ, ונחקקים באן למעשה הסתגס הגורע: "אם
אתה מבה את היהודי שלי, אבה אני את היהודי
שלי".

ההתעניינות ביצירתו של ברונג שולץ ותעוררת
סאחר יחסית. גורל יצירתו היה דומה למעשה לגורל
"ויליס" של גיימס גיים ולגורל ירושתו הספרותית
של סראנץ קאמקא. גם גויס וגם קאמקא, כדומה
לברונג שולץ, הקדימו את זמנם. (אם כי ער לפני
שולץ נעשו בפולין נסיונות אחרים לאחרו בשימחו).
אם האוסיני והחורש אצל גויס הוא בין השאר תבעת
ורם התח' מדוע שבמחשבה, ואם אצל קסאקא כאת
לידי ביסוי תביקורת התברחית בצורת דמויות מטא'
סודיות מסלצחיות, הציג ברונג שולץ את המציאות
כביטוי של דמורמציית (לטי הגרורה של הסופר קלמן
פגל) אצל שולץ ניתן לרבר על מגיירה של סטיריקון
עצוב; סטיריקון המעצב את הקאריקאטורה של ת'
מציאות, מגזים ומבליט את הצד תשלילי והמגונח
שבה - אומר סגל, שולץ, איש-הרדה חידור, איש
הרמון המוסלא והסופר מאין כשחור, תושב העירדה
הגיירה, דאח את עצמו ואת סביבתו כדאי עקום
והשונא; אנשים יחורים, בחור עירדה קטנה, כלכ
השוק השאובק, חועים, חולכים לאיבורושים, מחגעי

נעים למשורן שאין הם יורעים מה... מעורסלי מירוף,
חולים באינפנטיליות חסובת-כרפה. בספרו החשוב
ביותר שהוסיב לסג העלחמה, "הנתינת הקסמן",
אחר גתל כעולם של מבגדים המתחננים כמו
לורם. עולם משוער, בו סמנים תבול לחיות שפויים.
אלה הם ניכודיו האנטי-גיבורים של ברונג שולץ.
הוא חי עמם, כתב עליהם ועל עצמו, על בני משפחה
ת, על גמזיו ומחלחתי, עד שבאת אחת רוח נראמ
וגרעה את בולם, ודימא אותם גבות-גבוה ער ל-
שמים ושם הם גאלסו דום כמו מבולע עשן.

עכשיו הוא איננו. נותרו אחריו כמה מאור דפי
דפום בספר אחר יחודי, שתומיע בקראקא שבמפולין
כשנת 1964. לטי ערותו של פיצובסקי, שקר ברונג
שולץ על כך עבדים של מישורים, שמרם דאו אור.
ישנן עזירות שאותן יצירה, יחור עם כל עוכונו

הספרותי, במסור לידי אדם ממוגא אוקראיני.
עוכונו של ברונג שולץ געלם יחור עם חיי אדם
רבים מפפור, נעלמה יצירה תוגצית אולי סעם במאח
שבת. אותו סופר גאון, אותו איש-ידח יחודי, אינו
מכיר שייך במצינת ויחודים; הגויים נילחו מכבר;
סרבים ורא מכובר רוצי; וכאן, אצלנו, סתרגמים
הכול. מכל הכא ליד; אך לא את ברונג שולץ;
הגויים גילו אותו, ואנו - הי' לא נותה בכל
יעקב בסר
הגויים?

החלטה על קני-דידה היא צעד חשוב המצייב בדיקה
קפדנית של עובדות ושיקול דעת מעמיק לפני הקניה.
התקשרות עם שיכון עובדים נותנת לך יתרונות מיוחדים והרגשות
בטחון המקלים עליך את ההחלטה.

משווי הקבוצות הנפגשות - חיים וצדח בקבוצה אחת.
ושלושת הפרשים תחודים אל הבית בקבוצה שנית -
אנם מאפשרים מגישת מחלסה, הין איז דנה במערת
הטון מגליחת רק בדגמים משבבים במחנות התקיעות
מבסירה לקראת סופו ומגיעת או למקרת שיה תוקיעות
נקודת חוברת מושב ברמח שנת המשתלחת על ואנשים
גיכר חוברת מושב ברמח שנת המשתלחת על ואנשים
כלם המקורה בעלמם הסניטי של חוששים, אותו מאמצת
לעצמה דת ליצנים, ודושיית תהגותה המשתלחת גם הם
עליה. בדגים אלה מתחוללות המערכות והנגזשות שבוחר
עולם המשע הומוכח לאור המסיבים והקיימים במחנה.
עולם ויחוסים וסלמח הערכים שבוחר. עולם חשש
הגדדים והאנשים תחוששים גקרות חולשה ממבנה חורגש
המורכב כל כך כן כנופית חספידו של כל אחד מחברות
מוביים במחנות בגישות ותחירות דבס. אולם סכנה
הומשך כעני 15

החלטה על קני-דידה היא צעד חשוב המצייב בדיקה
קפדנית של עובדות ושיקול דעת מעמיק לפני הקניה.
התקשרות עם שיכון עובדים נותנת לך יתרונות מיוחדים והרגשות
בטחון המקלים עליך את ההחלטה.

שארל בודלייר / דיוקנאות פילגשים

כידוע של נבד אחר נבימה, כלומר בחדר העישון, קרוב לבית-מגשש אלגנטי, ארבעה נבדים עישנו ושתו. לאמיתות-של-דבר, לא היו צעירים ולא זקנים, לא ימים ולא מבוגרים; אך קנים או צעירים, חזק בדם אותו אור לא-יחשט של חיקי התענוגות, אותו דבר בלתי-מוגדר, אותו עצב צונן וללגני, האומר בבידור: "חיה חיינו חיי תענוגות ואנו מחמשים את אשר נובל לאהוב ולהעריץ".

אחד מהם העביר את השתה אל נושא הנשים. היה אילו נות בידר חסכה לולא הכיור ככלל. אך יש אנשי-דור, אשר בסוב לבם ביין, אינם מוללים במשיחות תולין. מקשיבים או לבעלי השתה כמו שמקשיבים למוזיקת ריקודים.

הנבדים היו מסע בני גיל כרובין; והו ניל, שמוחבר אלוה-יור מחבקים, ללא מלידה, גזע אלו, ואת דרכה האהבה הראשונה. בדרגה השניה מחיה-לם לבור, לעשות בחייה מרעה וקא כבד פסו של ירידה או מחמשים את ויחי לםי החלטה. אשר ל, רבות, מנאחא אני שחנעני מומן לחקוטה המעבר של הדרגה השלישית. אין י בח שר ביחי כשלעצמו, אם אינו מתובל כבשמים בקישום וכו'. סודר אני שאף לסעמים לכעין אורש בלתי-דיוק לדרגה רביעית סמיתת, המעסיקה ברוע שושלם. אך במשך כל חיי — מלבד בניגל הברובין — הייתי רגיש יותר מאחרים לטיפשות הנשים ה-מצבנות ולכינוניות חמריה. בעלי-הימים אהב אני בייחוד את הישר, דונו-גא בעצמם, איזה פכל היה עלי לסכול סירי אורבתי והאחרונה.

היתה, ואת כח-נפדי בלתי-חוקית, יפה, כמובן; אחרת, מרוע ויחיי לוקח אותה? אך היא השתיתה מעלת גדולה וו על-ידי שאינה ללא סירה והצדקה. ודחת זאת אשה שדחתה הויד שחק את חנדר. איני נבדי; הו, אילו הייתי נבדי מבין שנינו, אני הנבדי אלה חיי הומוגנים הוורדים ויוצאים מהו זה שהיית אורב לשמוע ממנו רק שירים ובימים לספר, לשיר, לאסירה, שתעווי להביט את העדצתי לתם, וכי תושכ אתה אולי שות חוק סאדו? אמה מידי; תאם מכד אתה את עצם בבל במצב חזוקה? והמשיכה להתחנך.

אני, ענה היל, "גנו את הדמאה בעצם ומהה, יום אחד מצאתי את מינירבת רעבה ומה המושלם חזאת כודרעות שדתי ובמצב שחיכ אותי להתפלל בחושי בדי לא לבייש אותם. באותו ערכ שלמתי לתם את חשבי שהגיע לתם ויפסחתי את השכחתי סכלני כזה".

"אחיה", ענה היל, "גנו את הדמאה בעצם ומהה, יום אחד מצאתי את מינירבת רעבה ומה המושלם חזאת כודרעות שדתי ובמצב שחיכ אותי להתפלל בחושי בדי לא לבייש אותם. באותו ערכ שלמתי לתם את חשבי שהגיע לתם ויפסחתי את השכחתי סכלני כזה".

אני, ענה היל, "גנו את הדמאה בעצם ומהה, יום אחד מצאתי את מינירבת רעבה ומה המושלם חזאת כודרעות שדתי ובמצב שחיכ אותי להתפלל בחושי בדי לא לבייש אותם. באותו ערכ שלמתי לתם את חשבי שהגיע לתם ויפסחתי את השכחתי סכלני כזה".

שארל בודלייר

"אה", אמרו האחרים, — "היא מתה, אימא?"

"כן, זה לא יכול היה להימשך כך. האהבה הפכה בעיני לסיס מעיק, נצחון או מוות — ברבר הפלגי-זה — כי חיותה כדירתי מותק על עלי-ידי הנולדו ועד כן, כולו, כולו, כולו, קרוב לביצה אתה — אחרי טול גונה, שעה שעיני שישקו את דוד השמיים ולבי שלי החכוך בבנייהומו".

"וכי מה?"

"אין?"

"מה רצינו לומר?"

"זה היה בלתי-גמנו. חוש חזק שלי חזק מלתי-אך לא היה מנוס מלחצות חוש זה לאימת השחל על ייצור זה; כלומר, מלחיסר מייצור זה בלי מלגוע בכסודו. מה אתם רוצים שאעשה, ביוון שויתת מושלמה?"

שלושת חבדריס חבישו כו במבט מעומעם וקצת סוממטם, כמעמידים פני לא מבינים, וכאילו הורו כחשאי, שהם לא היו מסוגלים לבצע מעשה כה נמרץ, למרות היותו מובן להם למדי.

אחרי-כך הומינו בקבוקים חדשים, כדי להרוג את הזמן עיקש-הימים כל-כך וכדי לחזיש את זרם החיים האיטי כה.

מצרפתית: עליזה נחור

משוררים "שנגמרו" לא היו אלא ערפולות.

ס. ג. לץ

קלעים

דוד סלה / העולם התחתון כאלגוריה

העוקץ — קולנוע, אלגנטי, תל-אביב; בימוי — ג'ורג' דיו הול; צילום — דוכרט סודרעס; עריכה — ויליאם ריינולדס, בחירות, אשר מבטן אמר: "אני רוצה" או "צריך" או אף: "לא אסלח לעולמו".

עצבני, שכמוד, ג', סודרעס וקלי-רעש שכמודכח, ק' ו', אילו הייתם קטורים לאשת אתה ידועה ל, או שהייתם בורחים או מהים אני תחנכתי, כפי שאתם רואים. דמו לפעמס אשה שאינה מסוגלת לטעות בחרגשותיה ובחשכוותיה; דמו לעצמם שלוח מייאשת שבאופיה, מסידות ללא העמדת-מניס וללא חסדון; רוך ללא חולשת; סרך ללא אלימות. חולדות אהבי ורמות לנשיעה אי-ימקן על נבי משעה טוהר חלק למשעי, בראי, חר-ציללי עד לדי סחרחורת, שהיה משקע את כל רגשותי ותגועתי כדיוק האירועי של חורעתי אני, כי שלא הייתי יכול להורש לעצמי מחווה או רגש בלתי-גבון בלי לעורר חיכ וימיר את סענהו של דוד-האי הרובק אלי האהבה נראתה לי בהשגחה עלי. אילו שטויה מעזה ממני, שאני מצטער שלא עשיתי; אילו חזותה שלומי נגר רצוני; היא מנעה ממני את כל הסיסום שהייתי יכול להכניס במעוגני האיש, בלעם תעלולי, וכשיא חזוועות, כחלון הסכנה, לא דרשה שום הוקדה. כמה סעמים ותאפתי מלקימן אל נגינה ולצוק; היי-גא בלתי-שלמה, אצללה שכמוד, על מנת שאלל לאהב בלי אי-רחת וכעס? במשך שנים אחרות הערצתי, כשלי מלא שנאה לכסוף, לא אני מחיי מות?"

קולנוע

"השקץ" הוא סרט, שכמעט מכל ויות שנבחו אותו בגלל בו יופי ושלמה. אמר דוד בעל קולנוע לו "הנבולת במשקל", שכן, שתי המינות העיקריות בסרט, הנרי גאנדרד (ג'ון ליונ), וניו (רופרס רופרד), מיינות חיים שלמה, העקרו המנת ביסוד סרט מנין וז (קורן) שפחת עד, בניו קליד"י, וב"מארי סאמא" הוא העתה מוחלט מן החכמים והפזיים והפזולוניים של נושא הסרט (נאמות, נולות, הנאה מברמה וכו'). ותהייתו אליהם כאל תומעה שות-יכרית ולגישות (מבחינת קולנוע), ככל תומעה אחרת המהלת במעילות אנשיות. אם מגנקים את המעשים והדמויות מן השיטות מות שלנו, נעשה עכדה שחור של ערי אורזיכ של

המסר-ישרי, הרי מתלות לנו במעילות כל החבנות המרכיבות ביורים אתרים של התברת האנשית. וסרטי ציונים, אומי-הל, הנאמות, הרגטלינגיות, הרדיהת, התימור הבתי-פוסק בגורל ובמות, כל אלה עושים את גיבורי הסרט ליבירים של ממש. משך ארבע-עשרה שניות הם משתפים אותו בעשירי נבליס מבריקים, כדאיות קטנטנות ועד גרנדיוזיות ומציגים במיניו את תהים כמבט של משקל בלתי-מוסס, של התחמקות כדאיות סמני השכלון האורב מתחורי כל מינה, של נבינות עקשניים לחיני בתחום החיים שהקצב לנו מתמידים סמני השכלון האורב מתחורי כל מינה, של דוכרטס דרמור מנלמים שתי דמויות נמלאות. ממויות בכל דמית אבריה. קוראות הנרי, מנבנות, משקפות את היקון בשמח וממור, תורסטי מאד-מאד, שכן קצה גול המהיר בתק לינו בתי-המור או הכיסא השמללי, או המהיר הכירי כיוור, אקדחו של איש המאסיה המהורה, ורוננו על מלישה לתחסי פסילות. הנרי ג'וניס, סם, מוסיפי, לטרוט מעילות הבתי-חיות, ודאנים לתם לתערת-יורש מוויטת עיי המנית משיטה כנגד אתה מכלבי תחלם התחתן של שיקאנו. (יש בכך משום מינו מבריק של דמויות, שכן, כפי שציניתי, תחלולות היא עברית אסתטיקה, רוך חיים תרואתי, ואילו הנצנו שפסיה כמות אורזיכ-סודרעס, היינו מתקשים מאד להדחית את הנאה העיקרית של השעה באה לו משהחזתה במשקח מרמק, בליקוח חלק חר-עמיח בפעלי הנבליס המבריקים — וואה, כמובן, בלי לחסנו מכור, בלי לתחנך, ודוד הכפחן שבחפן הורס והולכים תביח והכל כחשור.

יחייא אמר, שיעק בחור של הסרט נובע ממשחקם של מל ניוט, דוכרט שו (מגורי המאמיה — חוקר) ורופרס דוסרדו, שאר מרכיבי הורס משלימים ומסייעים מאד לתחנתו, אך אם נבחו אותם בגלל, שאין בהם הרבה לשם השלמה תודעתנו כולפוס הנברת תחשבת השחור מות שלנו, נעשה עכדה שחור של ערי אורזיכ של

אורה כראור, יוסיו וירינינסקי, יאיר רובין חיים באשי ומנתם עייני — בימים אחר "לפני" ב"בימרתחי".

ההחנה הוא מתח ביורים למתבר ויש לעשות לבאות. עם זאת אין לעבור למד-יחיים ולחלשעל מנמו, יש להבדיל בישראלים צעירים, אשר קנו תורח ונפיון בימיתם בחולל וצריך להעניק להם אפשרות למציא עצמם באו, במגדלות החיסרון הקיימות אצלנו.

והיית את התצגת ססטר סעמים והחתי שד לעבורה בלתי-מוססת של שינויים גישתי לבשיות שגורר, שינויים כמסכם ותחממות — וכי סתו היאמרון אם לא תחליף של חילוף חומרים בלתי-מוסס?

כי עודני מאמין בכ'... ל ילד יורע שדורח ואת לקוחה מתוך שירן של ש. שרניתי-מסקי; אך היא גם בתורתו של המתח החוש של עצם קינו, שעבר את מכלית-האש הראשונה במדצאי שבה, 8.6, במדור, "צוואתי".

לא הייתה זו הצגת בבורה למבקרים, כי אם הצגת הרצא ראשונה, וכבר נקטו לקבוע שיש בה מן העניין, לא נבוא עיין לחשיכה, כי היא העברת בורארי סיפורים לשינויים יחולו בה, אך בביא מרכיב תמסאוי עצמו. כי עודני מאמין בכ' היא מתח על רצח, ליתר דיוק — וריאציות על נושא של רצח, הנדחת הוא תלום.

אם כי ומו תלום אחר, ויחיה נציגים של הדבר תלומות, שדורר הוחז חי אותם תלם אותם, ושו תלום תחושש של תלומי ססר, וזו תלמו הנציח של רון קישום שחשך תלומם של הימים בעלי מעלמות, וזו תלום תאמנות הנציח של ידי מבקרים, וזו תלום על מגירת שחשך תלום על סקומות דוים ועל סלודיות, תאמנות מצד יור את תולדות השונים, כמנסים שונים, וסלם את כולם בבלוק בדי, הצדיקו של כמנסים תנקיטת, ואיני מוסיף לתלום תלום תלום, וזו תלום תחוששנות, וזו תלום תחוששנות.

כיוון שהמיר קציצה, מרינייד, מוססת בנות, נראה שתלום לא היה מעולם, לכן כל הומויות הם וכויות של נוסמלית, שמשאליה, של שירים ימים ועשורים של שלם יפה עניים בעל תלומים יוקרים, של כל מה שהיה אולי טעם אמיתי, חזק מוסן לקלישה נבוכו.

המתח מתחיל במקום שדחול, שני אנשים יושבים בבית ואוכלים קציצה, במהלך המוחז הם ניסו לפגוש מנת תלומות, להחלול מנת תלומות, ללמוד משיבת של כלולות הם חורדים לא תחלול, על האקוס מנמו יאנו, וזו תלומה של תלום — העצם מושח; וזו תלום על ידי תלומי.

מקדאני الأصل